

Farní občasník

Zpravodaj farního společenství v Otrokovicích

Číslo 4, ročník XXIX
Neděle 24. června 2018

Z obsahu čísla

- Pestrá nabídka otevřených kostelů
- Děti a mládež se výrazně zapojily do Noci kostelů
- Zpěváci cítili nadšené posluchače
- Nové citáty zaujaly
- Jak jsme vyrostli
- Máte doma samizdat?
- Poděkování za modlitby
- Dvě nedělní homilie
- Ze života turistických oddílů
- Pořádali jsme Český pohár
- Sluníčka ve Filmovém uzlu
- Aktuální farní zprávy
- Zprávy z arcibiskupství
- Charita informuje
- Dopřívovačka

O prázdninách vzhůru do nebe

O jednom z prodloužených květnových víkendů jsme s partou cyklistických nadšenců zavítali na Šumersko. Kraj je to kopcovitý, protkaný silničkami a kolem nich spousta kostelíků a kapliček. Některé vypadaly velmi poeticky. Hlavně renesanční dřevěný kostelík sv. Martina v Žárové mi připadal jako vchod do nebe!

Umístěný na kopci, odkud je to do nebe přece jen blíž. Postavený na začátku 17. století zdejšími zbožnými německými obyvateli, kteří mu vybrali opravdu krásné místo. Ze severu krytý věncem stromů shlíží dolů do údolí. Celý jen ze dřeva, protože jiného materiálu nebylo. Nádherně vyzdobený drobnými řezbami, plastikami a obrazy. Plný vůně dřeva, vosku svíček a kadidla. Uvnitř jsme obdivovali neobyčejnou zručnost místních řemeslníků a umělců, vždyť i varhany si ve zdejším kraji uměli postavit. Současně jsme cítili jejich pevnou víru v Boha, která všem pomáhala přežívat ve zdejších tvrdých podmínkách.

Nebylo to jednoduché. Nevhodné podnebí, neúrodná půda, zimní vánice a závěje. Doba pobělohorská, náboženské rozbroje, čarodějnické procesy, malé i velké války, budování průmyslu dole v údolích. To vše zdejší společenství muselo přečkat. Jen vyhnání starousedlíků po druhé světové válce Žárová nepřežila. Skomírá a do kostela sem chodí jen turisté. Dokonce i hroby původních obyvatel a jejich předků musely být odstraněny. Jak velká musela být zloba, která toto dokázala, a kde zůstal aspoň kousek lásky, o níž tolikrát hovoří evangelia?

Prázdniny, které za chvíli začínají, dávají každému z nás možnost taková místa vyhledat a navštívit. A nejen to. Také se zamyslet nad tím, co jsme dostali a co jednoduše máme předat dál. Uvažovat, jakou roli hraje víra v našem životě. Připomínat si lidskou nenávist a ty, kdo ji vyvolávají.

Kdo by chtěl kostelík v Žárové navštívit, snadno ho najde na mapě. Leží u silnice z Velkých Losin do Hanušovic. A pomůcka pro ty, kteří s mapou neumějí: místo má GPS souřadnice 50°3'14.910"N, 17°0'53.742"E. Tak tedy: vzhůru do nebe! ■

Pavel Ludvík

Noc kostelů v naší farnosti

Pestrá nabídka otevřených kostelů

Noc otevřených kostelů je každoročně pořádaná akce, která má nezávazně přiblížit křesťanství všem zájemcům a také umožnit návštěvníkům z jiných farností poznat krásy našich chrámů. Mnoho roků jsou i v našem městě kostely v nočních hodinách otevřeny a lidé se mohou účastnit mše svaté nebo si vybírají některý z připravených programů jako je třeba komentovaná prohlídka nebo výstup na věž s neopakovatelnými výhledy na osvětlené město. Jiným stačí jen vnímat posvátnou atmosféru kostela a poznávat prostory pro setkávání člověka s Bohem a lidí navzájem.

To je asi všem známo, co je ale méně známé, je motto této noci, které letos znělo: „**Zůstávali přes NOC v blízkosti Božího domu...**“ (1 Pa 9, 27). Tento biblický verš hovoří o těch, kteří konali službu pro chrám v Jeruzalémě. Byla to čestná služba pro Boží dům. Domnívám se, že i v dnešní době je to čestná služba organizátorů posloužit dobré věci, posloužit druhým.

Letos u nás mohli návštěvníci více přemýšlet o návratu k Bohu při pantomimickém vystoupení s názvem „Návrat ztraceného syna“. Tuto dojemnou scénku se vynikajícím způsobem podařilo předvést mládež naší farnosti. Škoda, že nebyl větší zájem zdejších věřících. Obdivuhodné herecké a působivé pantomimické výkony stály za to, mladí mistrně předvedli boj dobra se zlem. Skutečně se jim to povedlo.

Příjemným zpestřením noci kostelů byla jistě také ochutnávka mešních vín a možnost dozvědět se, k čemu a jak se víno při liturgii používá. Novinkou bylo letos ruční přepisování Písma svatého. Každý návštěvník se tak mohl stát spoluautorem Bible otrokovické.

Hlavním hostem večera byl vynikající smíšený pěvecký soubor Vox Humana z maďarského města Vác, oceněný v mnoha evropských zemích, jehož podmanivý a krásný zpěv jistě zaujal mnohé. Zvláště pak chorály 20. a 21. století zněly úchvat-

ně. Opakovaný potlesk ve stoje přiměl tento soubor pod vedením sbormistra Sándora Bence třikrát přidávat.

V doprovodném programu bylo také pamatováno na děti a byly pro ně připraveny různé aktivity. Návštěvníci si mohli též prohlédnout nejruznější překlady Bible, včetně těch obrázkových pro děti. Služba průvodců byla hojně využívána, neboť bylo třeba ujímat se těch, kteří bázně přicházeli do kostela vůbec poprvé a rádi si poslechli, co se v kostele vůbec děje. Již tradičně bylo možné zapálit svíčku za toho, koho mám ráda, a také za ty milované, kteří už nejsou mezi námi. Závěr večera patřil modlitbě s chválovými písněmi, čehož se ujali opět mladí, a Bohu upřímně děkovali za Noc kostelů v naší farnosti a prosili o požehnání pro každého, kdo vstoupil do chrámu.

Volná prohlídka byla umožněna též v kostele sv. Michala, kde si mohli zájemci vyslechnout program „Farářovy kytarové pokusy“ a strávit tak půlhodinku při kytáře otce Josefa Zelinky. I tam si mohli lidé zapálit svou svíčku, zrovna tak jako i v kostele sv. Anny v Kvítkovicích, kde probíhala v podvečer modlitba růžence a litaní a pak byla možná volná prohlídka kostela či jen tiché rozjímání.

Jistě i letošní Noc nezůstane bez odezvy, možná někoho osloví, třeba i některého z nás, farníků, a budeme se chtít zapojit do služby a být nápomocni při organizaci v příštím roce. Vždyť známe Ježíšovo slovo: „Cokoliv jste udělali jednomu z mých maličkých, mně jste udělali.“ A nemělo by nás těšit, že právě v našich otevřených kostelích se Bůh může dotýkat srdce člověka a může oslovit hledajícího, bloudícího nebo náhodně přicházejícího?

Poděkování patří všem, kteří se letos nějakým způsobem zapojili a přispěli tak k radostné a příjemné pohodě při Noci kostelů. ■

Miloslava Zlatušková

Na organizaci se výrazně podílely děti a mládež

Noci kostelů jsem se jako pořadatel zúčastnila potřetí a musím říci, že to byl zase jiným způsobem nový a radostný zážitek, a to nejen kvůli večernímu programu, který letos měl podle mého názoru vysokou uměleckou hodnotu. Noc kostelů je pro mě oslava Božího domu, kam přicházejí ti, kteří přijali pozvání. Tento den si tradičně беру dovolenou, neboť už odpolední setkání našeho týmu, který připravuje občerstvení, mi přináší uspokojení ze společného vyrábění bohatě zdobených chlebičků, chystání tácu s cukrovím a výzdoby stolů. I letos se společná práce dařila a všechny jsme mohly uplatnit své zkušenosti a nápaditost.

Největší radost mám z toho, že se letos na organizaci výrazně podílely děti a mládež. Úvodní dětskou mši doprovázela hudbou nejmladší generace scholy a její vedoucí krásně četla z písma. Po mši zahájil pan farář kulturní část večera a prostory kostela se rozezněly vystoupením smíšeného pěveckého sboru z maďarského města Vác. Vyslechli jsme většinou latinské církevní skladby, ale zazněla i maďarština, němčina a velmi zdařilý gospel. Vystoupení bylo nejen krásné na poslech, ale celkově na vysoké úrovni, a jsem ráda, že jejich umění zaznělo ke chvále Boží právě v našem kostele.

To právě překvapení pro mě však přišlo vzápětí, kdy po krátké pauze začala pantomima v provedení několika pohybově nadaných Tomíků. Moc jsem od tohoto vystoupení neočekávala, o to víc jsem pak byla nadšená tou strhující podívanou. Za doprovodu příjemné hudby děcka NAPLNO ztvárnila boj člověka s hříchem a touhu Ježíše osvobodit duši od zla. Žasla jsem, jak profesionálně to účinkující dokázali pohybem vyjádřit a jak celé vystoupení dobře vypadalo a silně působilo. Právem sklidili nadšený neutuchající potlesk.

Když se pak v pozdních hodinách kostel ztišil a přicházeli lidé k prohlídce, pozorovala jsem, že více než minule přicházejí mladé páry. Měla jsem na starosti nabídku citátů z Bible, jako upomínku příchozím na

návštěvu. Milé bylo, když si jedni sympatičtí manželé ze Spytihněvi nevědomky vybrali stejný text, čímž jakoby potvrdili, že k sobě patří. Když to zjistili, měli radost a smáli se. Také jsem viděla, jak si jedna paní, na pohled odmítavá, obtížaná nějakým trápením, vytáhla a přečetla citát o tom, že Bůh uzdraví všechny její rány a bolesti. Řekla: „Ne, tak dobrý a velkorysý, Bože, nejsi.“ A její společnice krásně zareagovala: „Když sis to vytáhla, tak jistě uzdraví.“ Nezapomenu na záblesk naděje, který se té paní mihl v očích. Nepochybně jí to povzbudilo.

Byly tu i další aktivity, jako výstup na věž, výstava zajímavých výtisků Bible nebo možnost vlastním rukopisem přepsat na památku kousek Písma svatého. Velmi mě potěšilo seznámení s šikovnou a milou mladou maminkou, která se po letech vrátila do Otrokovic a je ochotná pomáhat ve farnosti. Večer bez problémů a v přátelských rozhovorech rychle uběhl. Na závěr jsme poděkovali Pánu za vydařený večer chválovými písněmi za doprovodu mladé scholy. ■

Eva Botková

Cítili jsme nadšené posluchače

Dirigent maďarského pěveckého sboru Sándor Bence po vystoupení řekl, že se jim u nás dobře zpívalo, že farní kostel má výbornou akustiku. Co nás ale zejména může těšit, je jeho věta: „Hlavně jsme kolem cítili nadšené posluchače, to se pak zpívá dobře.“

Koncert měl skutečně strhující atmosféru, zcela jinou než sobotní festival pěveckých sborů na Besedě Ženská srdce, jehož se maďarští zpěváci také účastnili.

Na otázku, zda často vystupují v kostelech, pan Bence odpověděl: „Ano, převážně. Kostely mají úplně jinou atmosféru, je to duchovní prostor, je tam výzdoba, obrazy, kříže. To má na vystoupení vliv.“ ■

Nové citáty z evangelií návštěvníky zaujaly

Letos jsme návštěvníkům Noci kostelů představili novou sadu biblických citátů. Lidé si mohli vybrat mezi třiceti myšlenkami z evangelií. Na motivy těch, o které byl největší zájem, byla sepsána i následující úvaha.

Když jsem jako průvodkyně šla s lidmi kolem ambonu, vysvětlila jsem jim, že právě zde se čte Boží slovo při mši svaté a pobídla jsem návštěvníky, ať si vezmou lísteček s citátem. Někteří lidé se obávali či ostýchali nebo nechápali, zvláště ti, kteří byli v kostele poprvé. Podotkla jsem, ať si jej vezmou na památku, že je to slovo od našeho Pána zrovna pro ně, že Bůh bude skrze toto slovo mluvit právě k nim. Vzali si většinou, co jim přišlo do ruky, a nijak si nevybírali.

Tu se jeden mladý muž obrátil ke svým rodičům a vůbec nechápal, co má znamenat, když četl: „Neukládejte si poklady na zemi, kde je ničí mol a rez a kde je zloději vykopávají a kradou. Ukládejte si je v nebi...“ (Mt 6, 19-20). Mladík četl něco takového asi poprvé, a tak se obrátil na mne. Nebyl čas na delší vysvětlování a ani nevím, zda jsem to řekla správně, ale pověděla jsem mu, že vše, co daruje druhým, byť by to byl jen úsměv nebo dobré slovo, se ukládá v nebi. Že milionáři si stejně do rakve nic nevezmou, ať hromadí majetek jakkoliv a že mohou o svůj majetek zde na zemi přijít, zato o poklady, které si nasťradají v nebi, nepřijdou. Že bohatí jsme jen tím, co dáme. A kdyby se lidé k sobě chovali slušně a podělili se s potřebnými, bylo by na světě lépe. Všichni tři nadšeně souhlasili.

A to jsem si zrovna nevzpomněla na biblický citát z Kazatele (Kaz 11, 1) „Svůj chléb rozdávej, pouštěj ho po vodě a po čase se k tobě navrátí.“ A tady vidím, že pro přístě by se mohly zavést duchovní rozhovory pro zájemce. Letos bylo hodně lidí, co byli v kostele poprvé, a tak by nebylo od věci si s nimi popovídat o biblickém citátu, který si vyberou, či o všem, co by je na duchovní téma zajímalo dle jejich zájmu. Domnívám se, že pro některé nejsou až tak důležité informace o autorech uměleckých děl jako duchovní záležitosti, s kterými by se třeba rádi seznámili. Proto-

že ne každý rozumí Bibli a biblickým veršům. Byla by to vhodná příležitost, jak oslovit hledající či nevědoucí.

Dalo by se povídat o Ježíšově nesmírné lásce k onomu člověku nad veršem z evangelia „Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele.“ (Jan 15, 13). Dnes je přátelství potřebné, vzácné a lidé ho hledají. Proto je možná oslovit zrovna tento citát, který si vybrali.

Nad myšlenkou „Kdo je věrný v nejmenší věci, je věrný také ve velké, kdo je v největší věci nepoctivý, je nepoctivý i ve velké...“ (Lk 6, 10) se i my křesťané můžeme zamýšlet. Je to jistě oslovující verš, kterému rozumí i nevěřící, pro které není cizí věrnost a poctivost i v malých věcech.

V poznámkách k verši „Světlem tvého těla je oko. Je-li tvé oko čisté, i celé tvé tělo má světlo. Je-li tvé oko špatné, je i tvé tělo ve tmě...“ (Lk 11, 34) čteme: „Oko je myšleno jako poznání a rozum. Když je člověk o náboženských řádně poučen, dává to správný směr celému jeho jednání, v opačném případě stále klopýtá a klesá, jako by v domě neměli žádné světlo.“ Proto tento verš oslovil tolik účastníků, což je hodně radostné. Chtějí mít čisté oko a tedy poznání a světlo.

Mne zase zaujal verš Žalmu 100, který možná ani na lístečcích nebyl: „Radostně služte Hospodinu“. Náhodně jsem také vytáhla z hromádky citát z evangelia (Mt 7, 13-14), který zní: „Vejděte těsnou branou, prostorná je brána a široká cesta, která vede do záhuby, a mnoho je těch, kdo tudy vcházejí. Těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málokdo ji nalézá“. Jsem moc ráda, že jsem tuto úzkou cestu našla i já a že nejen moji rodiče a předci na tuto cestu ukazovali, ale také že milosrdný Ježíš mne po této cestě vede. Všechny citáty z Bible byly a jsou stále oslovující. ■

Miloslava Zlatušková

Jak jsme při Noci kostelů vyrostli

Noc kostelů má od svého počátku daná pravidla a cíle. Patří mezi ně i to, že akce má poskytovat příležitost k růstu – nejen návštěvníkům, ale i pořadatelům či účinkujícím. Letošní Noc kostelů nám to umožnila vrchovatě.

Někteří možná poprvé slyšeli neznámou maďarštinu nebo si dokonce vyzkoušeli maďarským zpěvákům neplánovaně v angličtině něco drobně přetlumočit. V pořadatelském sboru letos stáli i naši velmi mladí farníci a asi poprvé zažili, jakou odvalu musí člověk prožít, když má usměrnit chování o jednu nebo dvě gene-

race starších návštěvníků. Parta průvodců si vyslechla některé životní příběhy a zkušenosti, které jim ukázaly, že ne vše je na světě tak jednoduché, jak to vypadá. V pantomimě jsme zaznamenali, jak mezi mladými vyrůstají nové herecké talenty.

Člověka však posouvají i špatné zkušenosti. Různých střetů a krizových situací bylo letos více než obvykle. I z nich si lze vzít poučení a věřím, že byly způsobeny přemírou dobrých úmyslů. Snad jsme při jejich řešení nezapomněli, že se nacházíme v domě Božím. ■

Pavel Ludvík

Máte doma samizdat? Darujte ho knihovně.

Knihovna Libri prohibiti v Praze vznikla v roce 1990 z potřeby soustředit dříve zakázanou produkci exilových a domácích samizdatových vydavatelů. Rozsáhlá sbírka knihovny zahrnuje přes 40 000 knižních jednotek a okolo 3400 titulů periodik. Je tak největší sbírkou zakázaných a exilových knih, dokumentů, časopisů a dalších materiálů v Česku.

Knihovna své fondy zpřístupňuje badatelům, studentům i široké veřejnosti a ve svých prostorách dále pořádá různé výstavy, přednášky, semináře a literární večery. Bylo by škoda tyto vzácné dokumenty zničit nebo vyhodit, když by ještě v budoucnu

mohly posloužit mnoha mladším generacím poznat hrůznou dobu komunistické totality, kdy nemohly vycházet především tituly s náboženskou tematikou.

Ředitel knihovny Libri prohibiti Jiří Gruntorád se na mne obrátil s prosbou o případné darování samizdatových exemplářů především náboženského charakteru, jako jsou např. Informace o církvi, Křesťanské obzory, encykliky, či jakékoliv přepisy knih nebo jen samostatných textů. Případný samizdat můžete kdykoliv přinést do kanceláře Reginy v přízemí. ■

Pavel Záleský

Poděkování za modlitby a návštěvy

Milí farníci, chci se s vámi podělit z několika mých osobních prožitků z mého pobytu v nemocnici a rehabilitačním zařízení. Chtěla bych vám poděkovat za Vaše modlitby na úmysl mé zdárné operace. Vše dobře dopadlo...

Při pobytu ve zlínské nemocnici mě navštěvovali v neděli lektoři se sv. přijímáním. Ve všední dny za mnou občas přicházely se sv. přijímáním nemocniční kaplanky, které měly více času na modlitbu a rozmluvu se mnou i některými spolupacientkami na pokoji. Sv. přijímání někdy přinesl i pan Ing. Mikulášek (t. č. hlavní „nemocniční kaplan“) – náš bývalý farník

z Otrokovic. Každou sobotu se ve zlínské nemocnici v budově LDN koná v suterénu od 16 hodin mše svatá.

Také při mém rehabilitačním pobytu v Karviné-Darkově jsem měla možnost každou neděli k účasti na mši svaté v kulturní místnosti v lázních. Před mší byla i možnost svátosti smíření. Bohoslužbám bylo přítomno zpravidla 80 lidí. Obřady svatého týdne jsem mohla sledovat v televizi nebo přes rádio z mobilního telefonu na polských stanicích.

Všem, kteří se za mě modlili, telefonovali mi, nebo mě navštívili, Pán Bůh zaplať. ■

Marie Černošková

Nedělní promluvy v naší farnosti

Promluva ze slavnosti Těla a Krve Páně

Při dnešní slavnosti oslavujeme Pána Ježíše především za svátost eucharistie. Náš Spasitel se rozhodl dát nám sám sebe pod podobou chleba a vína jako pokrm života věčného a církev vzápětí jako díkůvzdání za tento dar začala slavit mši svatou. Proto se také svátost Těla a Krve Páně nazývá eucharistie, to slovo v češtině znamená díkůvzdání. Kvůli tomu mši svatou popisujeme také slovy slavení eucharistie, protože děkujeme Bohu za všechno, co je s tímto tolik vzácným darem spojené.

Jenomže umíme opravdu prožívat mši svatou jako slavnost? Nakolik vnímáme, co vlastně oslavujeme? Při jakékoliv společenské oslavě je zaměřena pozornost na nějaký významný okamžik nebo událost. Běžně oslavujeme narozeniny, svátek, vzácnější je oslava křtin, svatého přijímání, svatby, dále to může být maturita, promoce atd. Oslavujeme prostě to, co má v našem životě velký význam a co se nás zvláště citelně dotýká.

Uvažme, jaké místo mezi tím vším, co kdy oslavujeme, má to, co oslavujeme při mši svaté. Jak je pro nás důležitá oslava toho, že Ježíš je náš spasitel, že se za nás obětoval, jak se radujeme z toho, že smyl naše hříchy a dal nám nový život? Je pravda, že oslava, která se koná každý týden, může člověku zevšednět. To se ale stane jen tehdy, když přestaneme vnímat, jak je Bůh pro nás důležitý každý den našeho života.

Víme, že někomu nezevšední třeba i vícrát za týden zajít do hospody. Jinému nezevšední každý den vysedávat u televizní obrazovky. I když to může být jen náhražka skutečně důležitých věcí pro život. Jakmile se díky tomu člověk cítí dobře, tak mu to nezevšední. A jediné tehdy, když objevíme, jak nám s Bohem při slavení eucharistie může být dobře, tak nám také nezevšední.

Pokud ale nepřicházím s touhou Bohu se přiblížit, pokud nestojím o očistění srdce při úkonu kajicnosti, jestli nemám touhu

Boha více poznat a naslouchat mu při čtení z Písma, jestli nestojím o obnovení a posílení své víry, když neočekávám působení Ducha svatého a účinky Ježíšovy přítomnosti ve svatém přijímání, pak pochopitelně nemám, proč se z Boha radovat a co oslavovat. Proto slavnostní prožití mše svaté velmi závisí na tom, nakolik opravdu žiji s Bohem a snažím se vidět všechny způsoby, kterými se mne Bůh dotýká a jak mne zve do své blízkosti.

Pokud tedy chci prožít mši svatou jako oslavu, tak pro to musím taky něco udělat, protože pasivní účast k tomu průběhu oslavy sotva nějak prospějí. Do této oslavy má být zapojena celá naše bytost s tělem i duší. To, co prožíváme ve svém nitru, máme projevit i fyzicky navenek. Ale také naopak, tím, jak se svými přirozenými projevy snažíme k oslavě připojit, to se pak přenáší do našeho nitra. Proto třeba v některých částech sedíme, stojíme nebo klečíme a tím vyjadřujeme vždy něco jiného z našeho přístupu k Bohu. Ruce využijeme sepnutím k modlitbě, bitím v prsa vyjádříme lítost nebo si jimi vyjádříme pozdravení pokoje. Používáme oči, abychom při mši vnímali řadu viditelných symbolů, které nám naznačují duchovní obsah.

Podobně i eucharistickým průvodem městem můžeme viditelně vyjádřit, že chceme Krista přinášet tomuto světu. A když potom jdeme ve spojení s Ježíšem tímto způsobem našim městem, posiluje se tím touha našeho srdce být s ním ve spojení všude, kam přicházíme.

A pak jsou tu naše ústa a náš hlas. To, co zazní z našich rtů, má vycházet ze srdce, ale také naopak tím, jak se snažíme připojit svůj hlas k oslavě Boží, se to zpětně našeho srdce dotýká. Nedávno jsem tu citoval z knihy Jamese Malona jeho výrok, že mnozí věřící mají při zpěvu v kostele pevně sevřená ústa prostě proto, že nemají co oslavovat.

Možná by se někdo ohradil tím, že

nezpívá jen proto, že ho zrovna takový styl písní nebaví. Je pochopitelné, že člověk si rád zazpívá píseň, která se mu líbí. Když ale přijdeme na něčí oslavu, tak zazpíváme třeba oslavenci na přání ne to, co se líbí nám, ale co se líbí jemu. Podle svých možností a schopností se prostě připojíme, jak nejlépe umíme k tomu, co zní k jeho oslavě. O to víc záleží i našemu Pánu, aby se náš hlas rozezněl k jeho oslavě.

Někdo zase řekne, že se nepřipojí hlavně proto, aby to nekazil. Pokud si to ale převedeme na oslavu našeho Pána, pak se k obsahu písně mohu připojit aspoň polohlasně, když si nejsem svým zpěvem moc jistý. Každopádně mohu díky textu

lépe vnímat ta slova, kterými Boha oslavujeme. Když mě ale nenapadne ani si ten kancionál vzít a otevřít, pak tím spíš nahrávám tomu, že mi unikne, co vlastně oslavuji a proč tu vůbec jsem. Přitom nejsme odkázáni na to, kdo si pořídí svůj kancionál. Nejenže je máme k dispozici v kostele, ale dnes máme možnost mít celý kancionál i se všemi modlitbami v mobilu.

Samozřejmě nemůžeme nikdo ničí účast na mši hodnotit podle toho, jak se navenek projevuje, jestli zpívá atd., protože do srdce vidí jenom Bůh. Jenom on vidí, jestli jsme ho přišli chválit a oslavovat, anebo jen plníme jakési normy svého náboženského života. ■

Z promluvy 7. neděle velikonoční

V dnešním evangeliu vidíme, jak se Pán Ježíš modlí za své učedníky. První, za co Ježíš prosí, je jednota křesťanů. Taková jednota věřících třeba jen v jedné farnosti je složitá věc. Někteří lidé totiž neumí přijmout a tolerovat, že někdo má k prožívání víry jiný přístup. Když potom někdo ten svůj přístup považuje za jediný možný a správný, pak je hodně těžké tvořit ve farnosti jedno společenství věřících. Ti, kdo pak mají vůči někomu své výhrady, se straní toho, aby spolu na něčem ve farnosti spolupracovali nebo aby se setkávali v jednom společenství a podobně.

Jenomže jednota nespočívá v tom, že všichni budeme všechno chápat, vnímat a prožívat stejně. Jednota spočívá v tom, že se držíme pevně jednoho základu, a tím je Kristus. Když se držíme nějakého jiného člověka, můžeme ho držet různým způsobem. Za ruku, nebo za rameno, můžeme se o něj opřít nebo ho obejmout nebo mu viset na krku atd. I Krista se můžeme držet každý trochu nějak jinak a přitom máme počítat s tím, že jsme skrze něj všichni spojeni.

Kde se něco děje, tam se vždycky vyskytují různé postoje a názory na věc. Ale to nemusí být nutně důvod k tomu, aby se věřící rozdělovali nebo se někoho stranili. Rozdílné názory se však mohou lehce stát příčinou nejednoty, když zapomeneme, že v životě církve jde neustále o boj mezi

silami dobra a zla. Moc zla si totiž umí použít rozdílnost názorů k vytváření napětí a nepřátelství i přesto, že obě strany k určité věci přistupují s dobrým úmyslem.

Když se setkají dva různé přístupy a pohledy na věc, nemusí být vždycky jeden nebo druhý pohled špatný, jenom je třeba jednostranný. Náзор jednoho ten druhý nemusí umět přijmout jen proto, že nezná všechny souvislosti, které za tím jsou. Když se obě strany snaží druhému porozumět a podívat se na věc jeho očima, pak zjistí, že jejich pohledy nestojí proti sobě, ale mohou se vzájemně doplňovat. Někdy je samozřejmě těžké, když se o to snaží jen jedna strana. Ale vnutit někomu svůj pohled není možné.

Řešit problémy a rozdílné názory v duchu evangelia obnáší ochotu vidět dobrý úmysl toho druhého, umět naslouchat, udržet si při výměně názorů atmosféru pokoje bez obviňování toho druhého a nebránit se opačným argumentům. Pokud se tohle nedaří, je to známka, že jsme někde neuměli dát dost prostoru duchu Kristovu a vytvořili místo pro jeho odpůrce. Kéž je pro nás tedy Ježíšova prosba o naší jednotu zavazující, abychom poctivě hledali cesty, jak tuto jednotu vytvářet jak v církvi, tak v našem farním společenství. (Sk 1, 15–26; Jan 17, 11b–19) ■

O. Josef Zelinka

Ze života turistických oddílů

- V květnu jsme se zúčastnili dalšího kola turistických závodů, tentokrát v Karvině. Vybojovali jsme jednu medaili a dokonce čtyři postupy na mistrovství ČR.
- V pátek 11. května se v nealko baru uskutečnila beseda se salesiánským dobrovolníkem o jeho působení v Indii.
- 13. května skončila soutěž hořcová výzva. Nejvíc úkolů ze všech splnil Fanda Zaoral, Jonáš a Tom Zaoralovi, Liduška Blahušová, Amálka Zaoralová a Anička Janotová.
- V polovině května nejmenší holky ze skupinky Myšek vyrazily na víkendovku do Vizovic. Pro některé to byla úplně první akce, ale zvládly to skvěle. Navštívily zříceninu Janova hradu.
- Holky ze Sluníček uzavřely školní rok ve Zlíně ve filmových ateliérech. Kroniku o jejich výletu si můžete přečíst v tomto čísle FOMu.
- První červnový víkend jsme se všichni sešli na 3. kole českého poháru turistických závodů. Tentokrát pořadatelství připadlo nám. Naši závodníci byli opět neskuzeční a zase se předvedli! Svědčí o tom rekordní počet postupujících na mistrovství republiky – celkem 9 lidí – jmenovitě jsou to: Míša Pernička, Vojta Čambala, Marťa Čambala, Kuba Fabrika, Honza Čambala, Lexa, Marťas Janeček, Danča Rafajová a Lucka Šrubka. Jsme na vás hrdí! Chtěli bychom moc poděkovat všem za pomoc při závodech. Bez pomoci mnoha ochotných lidí by se to neobešlo. Děkujeme všem, kteří pomáhali jako rozhodčí na trati, a taky těm, co tvořili technické zázemí závodu a jeho organizaci.
- O týden později oba oddíly společně vyrazily na předtáborovku do Potštátu. Cílem bylo děti uvést do tématu letošního tábora, což je Hollywood – filmy a pohádky. ■

Sluníčka ve Filmovém uzlu ve Zlíně

Sešly jsme se netradičně v sobotu 26. května 2018 v 11.30 hod. na trolejbusové zastávce v Otrokovicích. Holky tušily, že pojedeme směrem do Zlína, ale nikoho nenapadlo, kam přesně. Tak jsme je trošku potrápily, ale abychom nebyly zas tak zlé, daly jsme malou nápovědu - jména Karel Zeman či Hermína Týrlová. Ani tahle nápověda nestačila, a tak si holky musely počkat, kam dorazíme.

Cestou jsme si sdělily žhavé novinky ohledně školy, oddílu a dalších věcí. Proto nám cesta utíkala rychle a brzy jsme byly u filmových ateliérů ve Zlíně. Konečně jsme holkám prozradily, co je čeká. Měly jsme domluvený workshop, kde si samy mohly zkusit vytvořit film. Rozdělily se na skupinky po třech a studentka místní univerzity nám vysvětlila základní princip filmu, historii filmu a konečně jak si samy takový film nyní můžeme vyrobit.

Zásadní věcí bylo rozhodnout, jestli holky udělají film na papíře či v prostoru. Naštěstí se pěkně dohodly, a tak mohly začít pracovat. Kreativní myšlenky naplnily

celou místnost a my s Pájou jsme byly opravdu zvědavé, co z toho vyleze. Postupně jsme holky pozorovaly a musím říct, že mají můj obdiv. Některé věci byly opravdu povedené. Avšak ne vše se vždy vydaří, že Dančo, Verčo a Kačko? Tahle trojice svým filmem opravdu zaujala, bylo to velmi vtipné, jen jsme to moc nepochopily. Nevadí. Čas utíkal velmi rychle a na jednu stranu byl konec našeho workshopu. Filmy se všechny vydařily – první byl o kočce

a myši, další o poobědovém návalu na la-trině a poslední nedokážu popsat. Ale pokud byste chtěli, fotky i filmy naleznete na našem novém webu – www.tom1412.cz.

Cestou zpátky jsme si ještě povykláda-ly to, co jsme za tu dobu nestihly, a celou

akci zakončily zmrzlinou. Musím říct, že poslední skupinková akce tohoto roku se velmi vydařila... Nasmály jsme se a strávily pěkný čas spolu, což je ta nejcennější věc. ■

Kačka Kunorzová

V Otrokovicích jsme uspořádali Český pohár

V sobotu 2. června 2018 se v Otrokovicích konaly turistické závody. Pořádaly je turistické oddíly působící v naší farnosti. Tentokrát to však poprvé byl Český pohár, takže se k nám sjelo přes 300 lidí z celé republiky. V rozhovoru se můžete dozvědět o akci z pohledu hlavního organizátora Jana Žalčíka.

Kdy jste začali s přípravami a co všechno jste museli zařídit?

Hned na podzim se vytvořil přípravný tým, který měl mít celou akci na starosti. Ze všeho nejdříve bylo potřeba dlouho dopředu zamluvit ubytování pro velký počet závodníků z celé republiky. V lednu nastalo období shánění financí a podávání žádostí o dotace a také zajišťování potřebných povolení k pořádání akce. Dále bylo potřeba oslovit a zajistit zkušené rozhodčí z řad jiných oddílů a k nim domluvit pomocníky z vlastních řad, pečlivě nastudovat všechna pravidla a povinnosti pořadatele a spoustu dalšího.

Co bylo nejtěžší?

Najít společnou vůli k pořádání tak velké akce. Už pár let zpátky se na nás obraceli lidé z vedení soutěže, zda bychom se nechtěli ujmout celorepublikového závodu. Rozhodování to nebylo vůbec jednoduché, panovaly různé obavy, zda jsme vůbec schopni něco takového zvládnout. Dlouho jsme zvažovali všechna pro a proti, až jsme se po dlouhém rozvažování odhodlali do toho jít.

Vyskytly se nějaké komplikace? Ocitl ses někdy v úzkých?

Ano. Asi největší komplikací bylo, když mi při zajišťování povolení pro místo konání závodu bylo sděleno, že nás na námi vy-

branou lokalitu v žádném případě nepustí. Řešili jsme pak různé další varianty, kam by se dal závod přesunout, nic z toho ale z různých důvodů nevycházelo, až jsem si myslel, že pořadatelství závodu budeme muset odříct. Nakonec velmi pomohl starosta Žlutav, který se za nás postavil a aktivně pomohl s vytipováním vhodného místa. Objevily se i další potíže plynoucí převážně z nedostatku zkušeností, vše se ale vždy nakonec podařilo zvládnout.

Jak bys celé závody zhodnotil z pohledu pořadatele?

Byla to nejnáročnější akce, kterou jsem za dlouhé roky mého působení v oddíle zažil. Obzvláště poslední dny a hodiny před samotným závodem byly velmi hektické a vyčerpávající. Díky pomoci a obětavosti celé řady lidí, ať už z řad rodičů našich dětí, všech současných i bývalých vedoucích, ale i pomocníků odjinud akce nakonec proběhla bez větších problémů a ohlasy byly převážně kladné. Za to patří všem veliké díky.

Určitě to byla zajímavá zkušenost. O co si myslíš, že tě příprava tak velké akce obohatila do života?

Bylo mnoho okamžiků, při kterých jsem si říkal: „Tak tohle opravdu nezvládnou.“ Právě v těchto chvílích si člověk nejvíc uvědomí, jak je důležité nezapomínat na Toho, který je nad námi. Tam, kde už chyběly síly lidské, nastoupila síla modlitby. Často-krát přicházela pomoc tam, kde už jsem si nevěděl rady, Pán vždy poslal záchranu v pravou chvíli. A já si při tom uvědomil, že když vše dokážu Jemu odevzdat a prosit, on mě nikdy nenechá „na holičkách“. ■

Připravila Anička Lörinczová

Přehled aktuálních farních zpráv

Z kalendáře akcí naší farnosti

- Zakončení školního roku pro školáky a studenty se koná v pátek 29. 6. Mše svatá je v 17 hod. v kostele sv. Vojtěcha. Pak následuje zábavný program na hřišti.
- Mše svatá k zasvěcení kaple sv. Anny v Kvítkovicích se koná ve čtvrtek 26. 7. 2018 v 18:30. Mši bude celebrovat P. Vojtěch Šíma.
- Poutní mše svatá ke sv. Anně a ke 119. výročí posvěcení kaple v Kvítkovicích se koná v neděli 29. 7. 2018 v 9 hod. Svátostné požehnání proběhne odpoledne v 17 hod.
- Adorační den farnosti Otrokovice se koná v úterý 7. srpna. Zahájení je v 8 hodin ráno v kostele sv. Vojtěcha a společný program s Te Deum a svátostným požehnáním v 18 hod. ■

Zprávy z olomouckého arcibiskupství

■ Camp, nejen pro katechety, se uskuteční ve dnech 19.–22. 7. 2018 v Újezdu u Uničova. Na campu chceme zažít Boží království ve svých vlastních životech, ale také mezi sebou navzájem. Více informací naleznete zde:

<https://www.katechetiolomouc.cz/news/camp-pro-katechety/>.

Přihlašování je možné na mailu: katecheti@arcibol.cz.

■ Jáhenské svěcení přijali v katedrále sv. Václava v Olomouci v sobotu 23. 6. 2018 v 9.30 hod. z rukou otce biskupa Mons. Antonína Baslera pro olomouckou arcidiecézi tito kandidáti jáhenství: Ondřej Talaš z farnosti Uherský Brod, Vojtěch Radoch z farnosti Ostrožská Lhota.

■ Kněžské svěcení přijmou v katedrále sv. Václava v Olomouci v sobotu 30. 6. 2018 v 9.30 hod. z rukou otce arcibiskupa Mons. Jana Graubnera pro olomouckou arcidi-

ecézi tito jáhnové: Mgr. Ondřej Poštulka z farnosti Svitavy, Mgr. Jan Svozilek z farnosti Dobromilice, Mgr. Jiří Šústek z farnosti Luhačovice.

■ Arcidiecézní pout rodin na Svatém Hostýně se uskuteční v sobotu 25. srpna 2018. Přijďte s dětmi poděkovat Bohu skrze Panu Marii za ochranu v době prázdnin a vyprosit si potřebné milosti do nového školního roku. Tato pouť začíná mší svatou v 10.15 hod. na venkovním pódiu vedle baziliky. Mši svatou bude celebrovat otec arcibiskup, který pár dní nato oslaví své životní jubileum. Účastníci poutě se tak mohou povzbudit a setkat s ostatními rodinami, ale i poděkovat otci arcibiskupovi za roky jeho služby pro celou diecézi a popřát Boží požehnání do dalších let. Po mši svaté a pauze na oběd (od 12.30 hod.) bude připraven bohatý program jak pro děti a mládež, tak pro rodiče i seniory. ■

Oprava střechy kostela sv. Michaela

Na opravu se od začátku roku při sbírkách vybralo 89.190 Kč a individuální dary činí 17.300 Kč. Děkuje všem dárcům.

Křty, sňatky a pohřby za poslední období

Křty: Amálie Plešková, Tereza Tomanová, Vojtěch Jan Janota, Ella Victoria Rita Lisboa da Rosa
Církevní zplnění sňatku: Luiz Antonio Lisboa da Rosa a Tereza Lisboa da Rosa, rozená Ševčíková

Pohřby: Pavel Doležal, Františka Němcová, Richard Měhýž

Charita sv. Anežky nás informuje

Uspěli jsme s žádostí u Výboru dobré vůle

Charitní domov Otrokovice a Charitní pečovatelská služba byly podpořeny částkou 50.000 Kč na vzdělávání svých zaměstnanců v přímé péči. Výbor dobré vůle – Nadace Olgy Havlové podpořil touto částkou základní kurz Bazální stimulace. Tímto kurzem bychom chtěli zkvalitnit poskytovanou péči u všech klientů služeb, především pak u klientů dlouhodobě imobilních.

Bazálně stimulační péče se přizpůsobuje věku a stavu klienta. Poskytuje individuální, efektivní, terapeutickou a humánní ošetrovatelskou péči. Stimulace podporuje vnímání, komunikaci a pohybové schopnosti člověka. U klientů s nezvratnými změnami jejich tělesného a duševního stavu výrazně podporuje kvalitu jejich života. ■

Bc. Pavlína Zahnašová, fundraiser

Vyrazili jsme na Svatý Hostýn

V úterý 15. května proběhla tradiční pouť pro seniory na Sv. Hostýn. Dvěma autobusy jsme vyjeli až nahoru k bazilice. Prvním bodem programu byla mše svatá. Prožili jsme ji společně s dalšími poutníky ze Slovácka. Po mši svaté následovala chvíle volna, kterou si každý mohl prožít po svém. Poté byla v plánu venkovní

křížová cesta. Počasí nám ale nepřálo, tak jsme se přesunuli do baziliky k modlitbě litanií.

I přes nepřízeň počasí panovala celou dobu příjemná atmosféra. Každý z nás mohl načerpat nové síly do dalších dní. ■

Jan Žalčík, pastorační asistent

Dílna na Samaritánu je opět zcela funkční

Jak jistě víte, Nový rok začal zostra a přinesl nám mnohé výzvy. Jednou z největších byla aktivizace velké části zadního objektu a kanceláří azylového domu, která byla zničena požárem. Co nezničil požár, to dokonala voda, saze a kouř. Požár vznikl 26. 12. 2017 cizím zaviněním a po pachateli pátrá Policie ČR.

Museli jsme opravit střechu, vyměnit 1/3 obvodových zdí, kompletně vyměnit podlahu, některá okna a dveře, elektroinstalaci a vnitřní vybavení. Škoda se tak blíží jednomu milionu korun.

I tak se nám podařilo objekt uvést do původního stavu už na konci března 2018 a od dubna zde již probíhá plnohodnotná aktivizace uživatelů azylového domu. Můžete se tak opět těšit na kreativní výrobky z naší dílny.

Pro Charitu znamenala tato situace mnoho úsilí a finančních prostředků, pokud by Vás tedy napadla forma pomoci, budeme velmi rádi.

Krásný začátek léta a děkujeme za podporu. ■

Mgr. Aleš Jaroš – vedoucí SSLD

Místo posledního odpočinku pro klienty bez domova

V jarních dnech proběhlo poslední rozloučení s uživatelem služby Terénní program Samaritán. Urna s popelem byla uložena do charitního hrobu na hřbitově v Malenovicích. Tento hrob jsme dostali darem. Naším záměrem je umožnit zde uložení zpopelněných ostatků uživatelů charitních služeb, u kterých není možné

realizovat běžný rodinný pohřeb.

Rozloučení se zúčastnili také uživatelé služby, kterým byl zemřelý blízký. Podle jejich slov to pro ně byl velice silný zážitek a jsou vděční, že se mohli této události účastnit. ■

*Mgr. Vlastimil Paciorek
Terénní program Samaritán*

Posezení u cimbálu v Charitním domově

V pondělí 4. června 2018 se v Charitním domově Otrokovice konal již jubilejní 10. ročník „Posezení u cimbálu“, kde nám k poslechu hrála a zpívala cimbálová muzika Strunka složená z mladých a nadaných hudebníků ZUŠ Zlín.

Všichni jsme se sešli o půl třetí na zahradě Charitního domova, kde na naše obyvatele čekala nejen cimbálová muzika, ale také malé občerstvení v podobě dobré kávy, vína či slaného pečiva. Po celou do-

bu vystoupení nám svítilo sluníčko, a tak jsme si všichni užili příjemné odpoledne plné hudby a hezkého počasí.

Po skončení všichni odcházeli s dobrou náladou a už teď se těšíme na další příjemné posezení u cimbálu. Děkujeme cimbálové muzice Strunka za příjemné odpoledne. ■

*Pavla Vykoukalová, DiS.
sociální pracovnice CHD*

Na návštěvě u koní v hřebčíně Napajedla

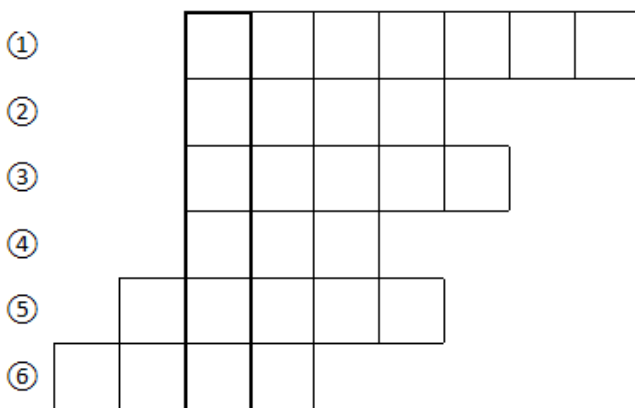
Dnes jsme společně s našimi uživateli navštívili hřebčín v Napajedlech. Zde jsme se dozvěděli spoustu informací o historii i současnosti hřebčína.

Spolu s velmi příjemnou prohlídkou jsme měli i možnost si zdejší koně pohladit. Počasí nám přálo a výlet se vydařil. ■

*Mgr. Pavla Chladníčková,
sociální pracovnice CHD*

Doplňovačka z evangelia

V dnešním příběhu evangelia (Lk 1,57–80) se vypráví o narození Jana Křtitele. Když vyluštitš tajenku, dozvíš se, které místo je s Janem Křtitelem významně spojeno.

- 1) V jakých horách se mluvilo o událostech, které se přihodily v dnešním příběhu?
- 2) Jan se původně měl jmenovat Zachariáš. Kdo v jeho rodině se tak již jmenoval?
- 3) Doplň: „Chlapec ... a jeho duch sílil.“
- 4) Doplň: „Žil na poušti až do ..., kdy vystoupil před izraelským národem.“
- 5) Co se zmocnilo všech sousedů, když Zachariáš začal mluvit?
- 6) Doplň: „Vždyť ruka ... byla s ním.“

FARNÍ OBČASNÍK

Vychází při příležitosti církevních svátků. Zodpovídá Římskokatolický farní úřad. Určeno pro vnitřní potřebu. Neprodejné! Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení textů.

Redakční rada: P. Josef Zelinka, Pavel Ludvík, Pavel Rafaja. Adresa redakce: nám. 3. května 166, 765 02 Otrokovice, tel. 577 922 337. E-mail: obcasnik@volny.cz, <http://www.farnost.otrokovice.cz>

Autoři textů jsou podepsáni pod příspěvky. Jazyková korektura: Hana Čambalová. Obsahová korektura: Anna Janotová.

Uzávěrka dalšího čísla: 19. 8. 2018. Vydání dalšího čísla: 2. 9. 2018.